

Cartea lui Daniel - Numărul o sută opt

Dezvăluirea simbolismului profetic: o analiză cuprinzătoare a celor șapte trâmbițe din Apocalipsa

Jeff Pippenger
2024-02-29

Lui William Miller i s-a dat o mare lumină cu privire la cele șapte biserici, cele șapte peceti și cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsei. El a așezat acele simboluri profetice în cadrul celor două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate. Nu a surprins fiecare trăsătură profetică a acelor simboluri, dar ceea ce a văzut a întemeiat înțelegerea de temelie a istoriei interne și a istoriei externe a Bisericii lui Dumnezeu, din vremea apostolilor până la sfârșitul lumii. Istoria internă era reprezentată de biserici, iar istoria externă a bisericilor era reprezentată de peceti. El a văzut că trâmbițele erau simboluri ale judecării lui Dumnezeu asupra Romei, care preînchipuiau judecata lui Dumnezeu asupra Romei la sfârșitul lumii, deși nu a văzut că Roma de la sfârșitul lumii era alcătuită dintr-o uniune triplă.

Cartea scrisă de Uriah Smith, intitulată Daniel și Apocalipsa, conține unele idei eronate, dar a fost recunoscută de Sora White ca fiind "mâna ajutătoare a lui Dumnezeu". Ea a indicat că aceasta ar trebui răspândită împreună cu Marea Luptă, Patriarhi și Profeți și Dorința veacurilor. Aprobarea ei fermă nu însemna că această carte se afla la același nivel de inspirație ca scrierile ei, ci că ea conținea "învățătură măreață" și fusese responsabilă de "aducerea multor suflete prețioase la cunoașterea adevărului".

Cartea utilizează logica profetică millerită, însoțită de concepte profetice neîntâlnite înainte de 22 octombrie 1844. Ne vom referi la pasaje din carte pe măsură ce vom expune aplicația triplă a celor trei Vaiuri.

Miller a afirmat că „cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și aspre trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane.” Primele patru trâmbițe reprezintă judecățile care au fost aduse asupra Romei păgâne, iar trâmbițele a cincea și a șasea au fost judecățile lui Dumnezeu aduse asupra Romei papale, însă Miller nu ar fi recunoscut că trâmbița a șaptea reprezenta judecata lui Dumnezeu asupra Romei moderne. Vorbind despre cele șapte peceti și cele șapte trâmbițe ale Apocalipsei, Uriah Smith a scris:

După ce a luat cartea, Mielul trece de îndată la deschiderea pecetilor; iar atenția apostolului este atrasă asupra scenelor care se petrec sub fiecare pecete. Numărul șapte a fost deja remarcat ca desemnând, în Scripturi, plinătatea și desăvârșirea. Prin urmare, ideea că cele șapte peceti cuprind în întregime o anumită categorie de evenimente, ajungând poate până la vremea lui Constantin, iar cele șapte trâmbițe o altă serie de la acea dată mai departe, nu poate fi corectă. Trâmbițele desemnează o serie de evenimente care se petrec concomitent cu evenimentele pecetilor, dar de o natură cu totul diferită. O trâmbiță este un simbol al războiului; de aceea, trâmbițele desemnează mari tulburări politice care urmează să aibă loc între națiuni în epoca evanghelică. Pecetile desemnează evenimente de natură religioasă și cuprind istoria bisericii de

la începutul erei creștine până la venirea lui Hristos. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 431.

O trâmbiță este un simbol al războiului și al tulburării politice. Vorbind despre versetul al doilea al capitolului al optulea din Apocalipsa, Smith afirmă:

VERSETUL 2. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și lor li s-au dat șapte trâmbițe.

Acest verset introduce o serie de evenimente nouă și distinctă. În cadrul pecetilor am avut istoria bisericii pe durata a ceea ce se numește dispensația evanghelică. În cele șapte trâmbițe, acum introduse, avem principalele evenimente politice și războinice care aveau să se petreacă în același timp. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 476.

Sigiliul al șaptelea este deschis în primele șase versete ale capitolului opt din Apocalipsa, iar în contextul deschiderii celui de-al șaptelea sigiliu, șapte îngeri cu șapte trâmbițe sunt pregătiți să sune din ele.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea scaunului de domnie. Și fumul tămâiei, împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și a aruncat-o pe pământ; și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur. Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele. Apocalipsa 8:1-6.

Există o anomalie profetică pe care am identificat-o în articolele precedente, dar al cărei fenomen profetic particular nu a fost încă abordat în mod specific. Acea anomalie constă în faptul că simbolurile care reprezintă o succesiune de repere în istoria profetică sunt toate reunite în încheierea istoriei pe care o reprezintă. Am arătat că cele patru generații ale adventismului laodicean, care sunt reprezentate de cele patru urâciuni din Ezechiel, capitolul opt, au marcat repere specifice, dar că fiecare dintre ele, ca un test, se repetă în istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Această anomalie se regăsește și în cele șapte trâmbițe, căci, deși ele reprezintă judecăți specifice asupra Romei păgâne, papale și moderne, ele se reunesc din nou atunci când judecata executivă asupra Romei moderne începe odată cu iminenta lege duminicală.

Cele șapte trâmbițe au date specifice ale împlinirii lor în trecut, dar sora White situează de asemenea pe cei șapte îngeri cu cele șapte trâmbițe în capitolul opt din Apocalipsă, în cadrul istoriei iminentei legi duminicale.

„Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau; și strigau cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, Sfinte și Adevăratule, nu judeci și nu răzbuni Tu sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-au dat veșminte albe [Au fost declarați curați și sfinți]; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până când vor fi împliniți și împreună-slujitorii lor și frații lor, care aveau să fie uciși ca și ei” [Apocalipsa 6:9-11]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu erau realitate, ci ceea ce avea să fie într-o perioadă

de timp viitoare.

„Apocalipsa 8:1-4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

În pasajul precedent, Sora White aplică dialogul și împlinirea celui de-al cincilea sigiliu perioadei în care cei șapte îngeri urmează să trâmbițeze în capitolul opt, dar ea situează aceeași reprezentare și în istoria celor două glasuri din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

"Când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan Revelatorul, în viziune, a văzut sub altar mulțimea celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea al Apocalipsei, când cei credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1-5, citat.]" Manuscript Releases, volumul 20, 14.

Cele șapte trâmbițe reprezintă judecata lui Dumnezeu în istoria Romei păgâne, papale și moderne, dar sunt de asemenea reprezentate în istoria din 11 septembrie 2001 și în al doilea glas al legii duminicale, care va veni în curând. După ce abordează primele șase versete ale capitolului opt din Apocalipsa, Uriah Smith începe să prezinte împlinirile istorice ale primelor patru trâmbițe.

Subiectul celor șapte trâmbițe este reluat aici și ocupă restul acestui capitol și întreg capitolul 9. Cei șapte îngeri se pregătesc să sune din trâmbiță. Sunarea lor intervine ca un complement al profeției din Daniel 2 și 7, începând cu dezintegrarea vechiului Imperiu Roman în cele zece diviziuni ale sale, a căror descriere o avem în primele patru trâmbițe. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 477.

Smith identifică faptul că primele patru trâmbițe au fost judecățile lui Dumnezeu asupra Romei păgâne. El citează versetul șapte, care identifică trăsăturile profetice ale primei trâmbițe, iar apoi îi identifică împlinirea istorică.

Prima judecată aspră și grea care s-a abătut asupra Romei apusene în cursul decăderii sale a fost războiul cu goții sub Alaric, care a deschis calea unor năvăliri ulterioare. Moartea lui Teodosie, împăratul roman, a avut loc în ianuarie 395, iar înainte de sfârșitul iernii goții sub Alaric erau sub arme împotriva imperiului.

Prima invazie, sub conducerea lui Alaric, a pustiit Tracia, Macedonia, Atica și Peloponezul, dar nu a ajuns la orașul Roma. La a doua invazie, însă, căpetenia goților a trecut Alpii și Apeninii și a apărut înaintea zidurilor „Orașului Etern”, care în curând a căzut pradă furiei barbarilor.

„Sunetul primei trâmbițe se situează către sfârșitul secolului al IV-lea și în continuare și se referă la aceste invazii pustiitoare asupra Imperiului Roman de către goți.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 478.

Smith îl identifică pe Alaric drept simbolul judecății lui Dumnezeu asupra Romei păgâne, judecată reprezentată de prima trâmbiță. Fiecare dintre trâmbițe are o personalitate istorică ce o întruchiează; Alaric reprezintă venirea primei trâmbițe la sfârșitul secolului al IV-lea. Miller nu avea cum să vadă că această trâmbiță a fost adusă asupra Romei din pricina impunerii duminicii,

întrucât Miller era păzitor al duminicii. Smith a trecut cu vederea și acest fapt, dar a recunoscut că prima lege duminicală impusă a fost instituită de Constantin în anul 321. Principiul profetic de bază asociat impunerii duminicii este întotdeauna același, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată, și anume că „apostazia națională este urmată de ruina națională”. Alaric reprezintă începutul ruinei naționale, care a început chiar în perioada în care Constantin a promulgat prima lege duminicală.

Smith continuă citând versetul opt, care identifică a doua trâmbiță, după care își continuă comentariul:

Imperiul Roman, după Constantin, a fost împărțit în trei părți; și de aici mențiunea frecventă „a treia parte a oamenilor”, etc., în aluzie la a treia parte a imperiului care se afla sub flagel. Această împărțire a împărăției romane a fost făcută la moartea lui Constantin, între cei trei fii ai săi, Constanțiu, Constantin al II-lea și Constans. Constanțiu a deținut Răsăritul și și-a fixat reședința la Constantinopol, metropola imperiului. Constantin al II-lea a deținut Britania, Galia și Spania. Constans a deținut Iliricul, Africa și Italia. (Vezi Istoria ecleziastică a lui Sabine, p. 155.) Despre acest fapt istoric binecunoscut, Elliott, așa cum este citat de Albert Barnes, în notele sale la Apoc. 12:4, spune: „De două ori, cel puțin, înainte ca Imperiul Roman să fie împărțit în mod permanent în cele două părți, Răsăriteană și Apuseană, a existat o împărțire tripartită a imperiului. Prima a avut loc în anul 311 d.Hr., când a fost împărțit între Constantin, Licinius și Maximin; cealaltă, în anul 337 d.Hr., la moartea lui Constantin, între Constans și Constanțiu.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 480.

Fenomenul istoric al împărțirii Romei în trei părți și, de asemenea, în două părți, la care fac referire istoricii citați de Smith, constituie elementele Romei care identifică uniunea întreită a Romei moderne, care alcătuiește o structură împărțită în două, reprezentând îmbinarea dintre biserică și stat. Când continuă, Smith identifică apoi figura istorică asociată cu a doua trâmbiță.

Istoria care ilustrează sunetul celei de-a doua trâmbițe se referă în mod evident la invazia și cucerirea Africii, iar apoi a Italiei, de către cumplitul Genseric. Cuceririle lui au fost, în cea mai mare parte, navale; iar triumfurile sale au fost „ca și cum un mare munte arzând în foc ar fi fost aruncat în mare”. Ce figură ar ilustra mai bine, sau chiar la fel de bine, ciocnirea flotelor și devastarea generală provocată de război pe coastele maritime? În interpretarea acestei trâmbițe, trebuie să căutăm evenimente care vor avea o incidență deosebită asupra lumii comerciale. Simbolul folosit ne îndeamnă în mod firesc să căutăm agitație și tulburare. Nimic altceva decât un război maritim înverșunat nu ar împlini această profeție. Dacă sunetul primelor patru trâmbițe se referă la patru evenimente remarcabile care au contribuit la căderea Imperiului Roman, iar prima trâmbiță se referă la pustiirile goților sub Alaric, în aceasta căutăm în mod firesc următorul act de invazie care a zguduit puterea romană și a contribuit la căderea ei. Următoarea mare invazie a fost cea a „cumplitului Genseric”, în fruntea Vandalilor. Cariera sa s-a desfășurat în anii 428–468 d.Hr. Acest mare conducător al Vandalilor își avea cartierul general în Africa. . .

Cu privire la rolul important pe care acest îndrăzneț corsar l-a jucat în căderea Romei, domnul Gibbon folosește aceste cuvinte semnificative: „Genseric, un nume care, în distrugerea Imperiului Roman, a meritat un rang egal cu numele lui Alaric și al lui Attila.” Uriah Smith,

Daniel și Apocalipsa, 481, 484.

Smith, citându-l pe istoricul Gibbon, care a evidențiat simbolurile istorice ale primelor trei trâmbițe, l-a identificat pe Genseric drept a doua trâmbiță și a spus apoi că Genseric „merita un rang egal cu Alaric și Attila”. Alaric este întâia trâmbiță, Genseric a doua, iar Attila Hunul a fost a treia trâmbiță, care este tratată în versetul zece. Smith a arătat că a doua trâmbiță, reprezentată de Genseric, a reprezentat istoria anilor "428-468". Apoi Smith citează versetul zece, care identifică a treia trâmbiță, și își continuă narațiunea:

În interpretarea și aplicarea acestui pasaj, suntem aduși la al treilea eveniment important care a avut ca rezultat surparea Imperiului Roman. Iar în identificarea unei împliniri istorice a acestei a treia trâmbițe, vom fi îndatorați Notelor doctorului Albert Barnes pentru câteva extrase. În explicarea acestui text al Scripturii, este necesar, după cum spune acest comentator, «să existe vreo căpetenie sau vreun războinic care ar putea fi comparat cu un meteor în flăcări; a cărui traiectorie ar fi în chip deosebit strălucitoare; care ar apărea pe neașteptate CA o stea arzătoare, iar apoi ar dispărea ca o stea a cărei lumină a fost stinsă în ape». – Note la Apocalipsa 8.

Se pornește aici de la premisa că această trâmbiță face aluzie la războaiele pustiitoare și la invaziile furibunde ale lui Attila împotriva puterii romane, pe care le-a purtat în fruntea hoardelor sale de huni. . . .

„Și Numele Stelei se cheamă Pelin [denotând consecințele amare].” Aceste cuvinte — care sunt mai strâns legate de versetul precedent, după cum chiar și punctuația din versiunea noastră o arată — ne readuc pentru o clipă la caracterul lui Attila, la nenorocirea al cărei autor sau instrument a fost și la groaza pe care o inspira numele lui.

„'Extirpare totală și ștergere' sunt termeni care desemnează cel mai bine calamitățile pe care le-a pricinuit. El s-a intitulat 'Biciul lui Dumnezeu'." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Istoria celei de-a treia trâmbițe, reprezentată de Attila Hunul, datează din anul 441 și ține până la moartea lui, în anul 453. Smith citează apoi versetul doisprezece, care prezintă a patra trâmbiță și îl descrie pe monarhul barbar Odoacer, în care simbolismul triplu al Romei Apusene este reprezentat de soare, lună și stele. El identifică cele trei simboluri cu "soarele, luna și stelele — căci ele sunt, fără îndoială, folosite aici ca simboluri — care, în mod evident, denotă marii luminători ai guvernului roman — împărații, senatorii și consulii săi. Episcopul Newton remarcă faptul că ultimul împărat al Romei Apusene a fost Romulus, care, în deriziune, era numit Augustulus, sau "Augustus" diminutiv. Roma Apuseană a căzut în anul 476 d.Hr. Totuși, deși soarele roman a fost stins, luminătorii săi subordonați au strălucit palid câtă vreme senatul și consulii au continuat. Dar, după multe răsturnări civile și schimbări de noroc politic, în cele din urmă, în anul 566 d.Hr., întreaga formă a vechii guvernări a fost răsturnată, iar Roma însăși a fost redusă de la a fi împărăteasa lumii la un umil ducat tributar Exarhului de Ravenna." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Aici găsim o altă mărturie a împărțirii tripartite a Romei, care prefigurează uniunea tripartită a Romei moderne. În cazul Romei răsăritene și al împăratului Constantin, împărțirea tripartită a fost

reprezentată de cei trei fii ai săi, dar în cazul Romei apusene, ea s-a reflectat în forma tripartită a guvernământului. Smith identifică apoi faptul că soarele, luna și stelele reprezintă o ordine specifică în care Roma apuseană a fost adusă la cădere. El își încheie narațiunea cu următoarea introducere a ultimelor trei trâmbițe.

Oricât de înfricoșătoare au fost calamitățile abătute asupra imperiului de primele incursiuni ale acestor barbari, ele au fost totuși relativ ușoare în comparație cu calamitățile care aveau să urmeze. N-au fost decât picăturile premergătoare ale unei ploi, înaintea torentului care avea să se abată curând asupra lumii romane. Cele trei trâmbițe rămase sunt umbrite de un nor de vai, după cum se arată în versetele următoare.

'VERSETUL 13. Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai, locuitorilor pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri, care încă urmează să sune.'

Acest înger nu face parte din seria celor șapte îngeri ai trâmbițelor, ci este pur și simplu unul care anunță că cele trei trâmbițe rămase sunt trâmbițe de vai, din pricina evenimentelor mai îngrozitoare ce urmează să se petreacă la sunetul lor. Astfel, următoarea, sau a cincea trâmbiță, este întâiul vai; a șasea trâmbiță, al doilea vai; iar a șaptea, cea din urmă din această serie de șapte trâmbițe, este al treilea vai. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 493.

Vom continua, în articolul următor, cu cele trei vaiuri ale trâmbițelor.

Calamitățile Romei imperiale, în căderea ei, au fost istorisite până la cea din urmă, până când Roma a rămas fără împărat, fără consul, fără senat. „Sub exarhii Ravennei, Roma a fost degradată la rangul al doilea.” A fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele. Neamul Cezarilor nu a fost stins odată cu împărații Apusului. Roma, înainte de căderea ei, nu mai deținea decât o parte a puterii imperiale. Constantinopolul împărțea cu ea imperiul lumii. Și nici goții, nici vandalii nu au stăpânit peste acea cetate încă imperială, al cărei împărat, după prima strămutare a scaunului imperiului de către Constantin, îl ținea adesea pe împăratul Romei drept cel numit de el și loțiitorul său. Iar soarta Constantinopolului a fost păstrată pentru alte veacuri și a fost vestită de alte trâmbițe. Din soare, din lună și din stele, deocamdată nu fusese lovită decât a treia parte.

„Cuvintele de încheiere ale celei de-a Patra Trâmbițe implică viitoarea restaurare a Imperiului de Apus: «Ziua n-a strălucit în a treia parte a ei, și tot așa și noaptea.» În ceea ce privește autoritatea civilă, Roma a devenit supusă Ravennei, iar Italia a fost o provincie cucerită a Imperiului de Răsărit. Dar, ținând mai potrivit de alte profeții, apărarea închinării la imagini a adus pentru prima dată puterile spirituală și temporală ale papei și ale împăratului într-o coliziune violentă; și, conferindu-i papei întreaga autoritate asupra bisericilor, Iustinian a dat concursul său promovării supremației papale, care ulterior și-a arogat puterea de a crea monarhi. În anul Domnului 800, papa i-a conferit lui Carol cel Mare titlul de Împărat al Romanilor. – Keith. Acel titlu a fost din nou transferat de la regele Franței la regele Germaniei. Și, de către împăratul Francisc al Doilea, chiar și această ficțiune a fost, în cele din urmă și pentru totdeauna, repudiată, la 6 august 1806.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.